

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: J. Z.
zastoupený JUDr. Vladanou Zemanovou, advokátkou
sídlem Svobodova 137/7, 128 00 Praha,

proti
žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. května 2020, č. j. KUKHK-12267/DS/2020/Kj,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 3. 7. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán II. stupně“) ze dne 4. 5. 2020, č. j. KUKHK-

12267/DS/2020/Kj, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 3. 2020, č. j. PD/11185/2019/OD-VR/CEJ, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce úvodem sdělil, že hlavním důvodem jeho odvolání bylo nedostatečné posouzení předmětné situace a neprovedení správního uvážení k zavinění žalobce správním orgánem I. stupně. Ten ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce zejména vzhledem k jeho vzdělání, inteligenci, vědomostem, rodinnému zázemí a dalším jeho vlastnostem si byl vědom, že v odpoledních hodinách požil alkohol a bylo mu známo, že při řízení vozidla nesmí být alkoholem ovlivněn. K vyvození domněnky, že již není pod vlivem alkoholu, neměl relevantní podklad. Jmenovaná kritéria převzal správní orgán I. stupně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2012, sp. zn. 1 As 22/2012. Žalobce v podaném odvolání namítal neprovedení správního uvážení, kdy nedošlo k posouzení, proč použití vlastního alkoholového testeru a výpočtu na internetu nesplňuje potřebnou míru opatrnosti. Žalovaný k této námitce konstatoval, že správní orgán I. stupně „*aproboval daný judikát na konkrétní případ, kdy popsal jednání odvolatele (žalobce), který předchozí den v odpoledních hodinách požíval alkohol a následný průběh večera až do kontroly Policií ČR.*“ Dle žalobce však tento judikát dává vodítko pro posuzování subjektivní míry opatrnosti a říká, že je třeba zvažovat jednak vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele, jednak okolnosti daného případu. Žalovaný se s uvedenou námitkou nijak nevypořádal, kdy popis jednání žalobce není posouzením míry jeho zavinění, posouzením subjektivní míry opatrnosti podle nastavených kritérií.
3. Tento nedostatek je umocněn tím, že žalovaný nesprávně dovodil, že správní orgán I. stupně kvalifikoval zavinění přestupku ve formě nedbalosti vědomé, jejíž znaky následně i sám popsal. V navazující větě však tento závěr popírá, když konstatuje, že „*odvolatel (žalobce) sice netušil, že v době započetí jízdy byl pod vlivem alkoholu, ale předchozí den požíval alkohol, přičemž se před započetím jízdy dostatečně nepřesvědčil, že hodnota alkoholu v krvi nepřesahuje fyziologickou hranici.*“ Tento popis ovšem dle žalobce koresponduje s nedbalostí nevědomou. Žalovaný při posuzování odvolání nesprávně vyložil závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jeho tvrzení, že se ohledně zavinění ztotožňuje se závěry učiněnými v prvostupňovém rozhodnutí, je liché, neboť se žalovaný ztotožňuje se závěry, které z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývají.
4. Žalobce je přesvědčen, že zavinění a jeho forma jsou nezbytným znakem skutkové podstaty přestupku, kdy zavinění musí být bez rozumných pochybností prokázáno. Žalovaný se nejen nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce stran chybějícího správního uvážení při posuzování rozumné míry opatrnosti, ze kterého je pak možné činit závěry o zavinění a jeho formě, ale vyvodil z prvostupňového rozhodnutí závěry, které z něj neplynou. Zavinění žalobce tak nelze považovat za prokázané.
5. Jak žalobce tvrdil již v průběhu správního řízení, postupoval při úvaze o možnosti usednout za volant s maximální možnou opatrností, kdy užil vlastní alkohol tester,

výpočet z internetové kalkulačky a subjektivně na sobě nepociťoval příznaky vlivu alkoholu. Není pravdou, že by tato opatření žalobce uvedl až ve vyjádření svědků ze dne 12. 2. 2020, jak tvrdí žalovaný. Tato uvedl již při svém výsledku dne 27. 11. 2019, jak je zřejmé z protokolu o jednání. Žalovaný vyvozuje závěry, které jsou v rozporu s provedeným dokazováním. Nepředložení certifikátu alkohol testeru nedokazuje porušení rozumné míry opatrnosti ze strany žalobce, jelikož soukromé testery certifikaci mít nemusí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný předeslal, že se plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se věcí podrobně zabýval. Podstatou sporu je dle žalovaného otázka, zda žalobce svým jednáním porušil povinnost plynoucí z § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) citovaného zákona.
7. Dle žalovaného je z Oznámení přestupku řízení vozidla pod vlivem alkoholu zřejmé, že žalobce nevyužil své možnosti vyjádřit se a uvést například, že alkohol před jízdou nepožil a popsat učiněná opatření. Jestliže je ve správním řízení prokázána přítomnost alkoholu a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou naplněny znaky uvedené skutkové podstaty. Žalobce byl v době řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, což bylo prokázáno měřením hladiny alkoholu v krvi pomocí dechového analyzátoru. Tímto jednáním mohl žalobce způsobit porušení zákonem chráněných zájmů nebo je přinejmenším ohrozit.
8. Dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) náleží k definičním znakům přestupku obligatorně zavinění. Dle § 15 citovaného zákona postačí ke vzniku odpovědnosti za přestupek nedbalost, ledaže zákon výslovně vyžaduje úmysl. V daném případě je nepochybné, že ke spáchání projednávaného přestupku postačí zavinění z nedbalosti. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce spáchal přestupek z nedbalosti vědomé. Dle § 15 odst. 3 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupek spáchán ve formě vědomé nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Lze v něm rozlišit dva znaky, které musí být naplněny kumulativně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008-66). Prvním znakem je, že pachatel přestupku věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Zaviněním pak musí být pokryta celá skutková podstata přestupku. Žalobce předchozí den požíval alkoholické nápoje, v době započetí jízdy se dostatečně nepřesvědčil, že hodnota alkoholu v krvi nepřesahuje fyziologickou hranici. Učiněná opatření, výpočet na internetu a alkoholový tester, uvedl až ve vyjádření k přestupku ze dne 27. 11. 2019, nikoliv ve vyjádření na místě kontroly dne 18. 8. 2019.
9. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce v replice konstatoval, že se žalovaný nevyjadřuje k žalobní argumentaci a znovu opakuje to, co již uvedl v napadeném rozhodnutí, tedy že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že přestupek byl spáchán z nedbalosti vědomé. Ten však učinil závěr o

nedbalosti nevědomé. Žalovaný vnesl do předmětného řízení zmatek, následkem čehož zůstalo zavinění žalobce bez řádného posouzení. Žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami a tento stav pokračuje, když se žalovaný nevyjadřuje k vytykaným nedostatkům a pouze opakuje svou mylnou dedukci. Bylo tak jen potvrzeno, že otázka zavinění byla posouzena zcela zmatečným a nesrozumitelným způsobem.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Věc rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
12. Z předloženého správního spisu je předně relevantní Oznámení přestupku, vyhotovené Policií České republiky, Obvodní oddělení Vrchlabí, ze dne 18. 8. 2019, ve kterém je zadokumentováno, že žalobce dne 18. 8. 2019 v 1:40 hod. v ulici Lánovská u č. p. 1250, Vrchlabí, řídil osobní automobil tovární značky Ford Fusion, registrační značky X, přičemž byl zastaven hlídkou Policie České republiky a podroben dechové zkoušce ke zjištění přítomnosti alkoholu. Prostředním digitálního analyzátoru alkoholu v dechu typu Dräger Alcotest 7510 Standard byla naměřena hodnota 0,25 promile alkoholu v dechu. Stejná hodnota byla zjištěna druhou ověřovací dechovou zkouškou. Žalobce byl policistou poučen o možnosti vyžádat si lékařské vyšetření spojené s odběrem krve, čehož nevyužil. Po zohlednění maximální dovolené chyby použitého analyzátoru a expertně stanovené hodnoty nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 g/kg byla řidiči prokázána hladina alkoholu v krvi minimálně ve výši 0,01 g/kg. Žalobci nebyl na místě zadržen řidičský průkaz, byla mu ale zakázána další jízda. Součástí správního spisu je i úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky včetně příslušných výstupů z měření, ověřovací list použitého analyzátoru alkoholu v dechu a výpis z karty řidiče. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) citovaného zákona.
13. Na základě zjištěného skutkového stavu byl správním orgánem I. stupně dne 24. 9. 2019 vydán příkaz, proti tomuto podal žalobce odpor. Správní orgán proto pokračoval v řízení a nařídil ústní jednání. V rámci něho byl proveden výslech žalobce a svědků, prap. Ing. T. K. a prap. J. P.. Po provedeném ústním jednání vydal správní orgán I. stupně dne 12. 3. 2020 rozhodnutí, proti kterému podal žalobce odvolání. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
14. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek důvodnou.
15. K námitce nevypořádání se s v odvolání namítaným nedostatkem rozhodnutí správního orgánu I. stupně v podobě neprovedení správního uvážení krajský soud konstatuje, že v tomto žalobním bodě se nemohl s tvrzením žalobce ztotožnit. Je pravdou, že žalovaný ve svém rozhodnutí v reakci na shora nastíněnou námitku prakticky pouze odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nicméně krajský soud má za to, že není účelem odvolacího řízení, v případech, kdy se správní orgán II. stupně plně ztotožňuje s rozhodnutím, které bylo napadeno odvoláním, aby bylo opakováno již jednou vyřčené.

Žalovaný proto nepochybil, když se s odvolací námitkou vypořádal namítaným způsobem. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je krajskému soudu zjevné, že ten se vypořádal s otázkou posouzení subjektivní míry opatrnosti dostatečně, přičemž není pravdou, jak tvrdí žalobce, že by nedošlo k úsudku, proč užití vlastního alkohol testeru a internetové kalkulačky nenaplnuje potřebnou a rozumnou míru opatrnosti. K tomu soud odkazuje na str. 7 prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgán konstatoval důvody nevhodnosti užití výpočtu na internetu i skutečnost, pro kterou není možné považovat za dostatečnou míru opatrnosti zmíněné použití vlastního alkohol testeru. Ten dle výpovědi žalobce vykázal hodnotu 0,15 g/kg alkoholu v dechu. Žalobci muselo být z jeho znalostí a zkušeností, založených již jen úspěšným složením závěrečných zkoušek potřebných pro získání řidičského oprávnění, známo, že pozitivní naměřená hodnota mu znemožňuje řízení motorového vozidla. Jak je zřejmé z judikatury Nejvyššího správního soudu, k vyvinění by v popsaném případě nevedla ani nulová hodnota alkoholu v dechu naměřená necertifikovaným analyzátořem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 4 As 304/2018-37). Nadto krajský soud připomíná, že v České republice platí nulová tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78).

16. Co do námitky rozporů mezi rozhodnutím správního orgánu I. stupně a rozhodnutím žalovaného při posouzení formy nedbalosti deliktního jednání, se krajský soud s námitkou žalobce částečně ztotožnil. Správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobce se projednávaného přestupku dopustil z nedbalosti nevědomé. Byť žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal jednání žalobce tak, jak odpovídá definici nevědomé nedbalosti, v předcházející části téhož odstavce odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že skutek byl spáchán z nedbalosti vědomé. K tomuto závěru žalovaného krajský soud uvádí, že přestože jde o pochybení, nemělo toto vliv na správnost rozhodnutí. Rozlišení vědomé a nevědomé nedbalosti je podstatné pouze co do rozhodování o druhu a výměře trestu, přičemž sankce byla žalobci vyměřena na samé spodní hranici zákonné sazby. Není proto důvodem, i s ohledem na ekonomii řízení, aby popsaná nesrovnalost vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. března 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně